

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ketabton.com

د لنډو کيسو ټولگه

کر مه کلی

لیک
زړه‌گی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

گرمه گلی	::	کتاب	◆
زړگی عليخېل	::	لیک	◆
زړگی عليخېل	::	کمپوز	◆
alikhailnajeeb@gmail.com	::	اي مېل	◆
03023823974	::	موبائل نمبر	◆
العکراش کمپیوټر گرافکس	::	پوښتی	◆
500	::	تعداد	◆
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	::	له خوا	◆
گواړخ پبلي کېشن جناح روډ کوټه	::	پبلشر	◆
2019ع	::	چاپ کال	◆
150	::	پیه	◆
د موندلو درک : السراج بک سینټر جناح سینټر جناح روډ کوټه			
کتاب پلورنځی، ریگل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه			
ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه			
تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه			
اباسین کتابونه پلورنځی، مین قصبه کالوني سټاپ اورنگي			
ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي			
پښتو اکېډمی، بک شاپ، پېښور یونیورسټی پېښور			

تړون

زما د ټولو خواخوږو

یارانو

په نوم چي زما د غم او بنادۍ ملګري دي

زرګی علیخېل

ڊالي

د

سعادت حسن منڻو

وسپڻخلي روح ته
چي قلم ئي رڻتيا او بر بند ليکل

زيرکي عليخېل

لاڻ

7	د زړځي عليخېل..... ماښام خټک
16	مینه او مننه
19	(1) ګرمه ګلی
24	(2) وړوند
28	(3) دنده
38	(4) خط
49	(5) چمچه
54	(6) ګمان
56	(7) لا حاصل بشر
62	(8) لوبه
72	(9) نخښه
75	(10) ویلن

د دزځي عليخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله يوه لويه موضوع ده او بيا که په نړيواله کچه په عمومي توگه او په ادب کې په خصوصي توگه او بيا په ادب کې هم په افسانه کې خاص الخاص توگه يوه لويه موضوع په هر دور کې پاتې شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر اړتيا لري، ولي چې د دې موضوع په اړوند موږ په يو خاص ټولنيز نظام کې د استوگنې له سببه خپل اصل هم لارښوونې کولای شو او دغه رنگه د دې په وسيله د خپل ټولنيز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم تر لاسه کېدای شي، خو د ټولنو له اول دا خبره ضروري گڼم چې اول جنس باندې خبره او شي چې جنس دی څه شی؟ جنس څه ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څه شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسې افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چې په دې کتاب کې په افسانو کې موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهې کومک نه يوازې تر لاسه شي بلکې بر لاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کې جنس په ډېرو محدودو معنو کې راخستې شوی دی. لکه فرهنگ اصفيه کې د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنگ په فيروز اللغات کې ئې هم قريباً قريباً هم دغه معنې دي. ولي د

ګرمه ګلی څرګی علیڅېل

انګرېزي په ډکشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډکشنري کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: یعنې نر او ښځه یا نرینه او ښځینه کردارونو له کبله یا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپیر او هغه ټول څیزونه د کومو چي تعلق د جنسي اسودګۍ یا د زېږون سره دی. یا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چي دواړه د یوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډکشنري کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او ښځه کې توپیر یا تمیز دی. خود جنس د جدید استعمال له رویه د تولید په اعضاو کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپیر یا تمیز په حواله په نر او ښځي کې فرق دی.

د علم سماجیات له رویه په حیاتیاتي بڼه د نر او ښځي توپیر یا تمیز له وجي جنسي رشته یوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضروریاتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني لیک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکیو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

یعنې د جنس نه مراد د نر او ښځي د ملاپ د پاره د اعصاب تناسل د اشتعال او بیا د دغه اشتعال په نتیجه کې د پکاروڼي عمل ته جنس وائي.

ګرمه ګلی، زړګۍ علیخېل

غرض مذكر او مونث یا نرینه او نبځینه کردارونو
کې د مشترکه مخصوص حیاتیاتي تعلق لرو چي دې تعلق
ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.

ډاکټر نعیم احمد د فرائیډ په حوالې د جبلت داسي
تعریف کړی.

جنس یو پیدائشي خلقي رجحان دی کوم چي د
نفسیاتي اعمالو رهنمائي کوي. مثلاً د حسن جبلت،
ادراک، حافظه، تفکر او داسي نور. په رنگ د نفسي
اعمالو په هدایت او رهنمائي عضویه یو مخصوص هدف
په لور وړل، جبلت ته دیو داسي سیند یا خوړ سره تشبیهه
ورکړی کېږي یا شوې ده کوم چي تل تر تله په خپلو ټاکلو او
معینه لارو بهېږي.

د هر جبلت څه نا څه مقصد ضرور وي. مثلاً د
جنسي جبلت تعلق په بنیادي توګه د نسل د بقا سره دی او
په دې حواله په انسانانو او ځناورو کې فرق دی. په
انسانانو کې د جبلت د کارروائي تعلق د نسل د بقا سره سره
د سماجي عمل سره هم وي. (اګر چې د داسي صورت تعلق
د شعور او ارادې سره دی). ولي ځناورو کې د څه مقصد د
پوره کولو هیڅ سوچ نه وي بلکې د ځناورو جبلت، برای
جبلت وي. ولي چي دوی کې د جنسي جبلت د پکارو نی
تعلق د هیڅ قسمه سماجي عمل سره نه وي. د دې نه موږ دا
نتیجه اخذ کولای شو چي په انسانانو کې جنسي جبلت د
مخصوصو رجحاناتو تابع وي او هم د دې مخصوصو

ګرمه ګلی ږګی علیڅېل

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کې جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنیز اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خویاده دي وي چې د هیڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغير هم یو نریا بڼه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چې موږ سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کې د جنس په موضوع خور وور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کې هم خپرلې شوې ده او په نثر کې هم. په شاعری کې په اولسي ادب کې خصوصاً په ټپه او غاړو کې دا موضوع ځای په ځای خپرلې شوي او خپرلې شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعری کې جنسیات خپله موضوع ګرځولي. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعری محور ګرځولي او نن سبا ئې ځوان کهول هم پکاوري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړنې او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کې په ناول او افسانه کې جنسي موضوع پکارولی، په ناول کې ماټو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کې هم دا موضوع ځای په

کرمه گلی. زرگی علیخېل

ځای پکارولی شوې چي طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسین گل او داسي نور ئې ښکاره نومونه دي. خو زرگی علیخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولگه کي جنسي حسیات په ډېر جرأت، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کي راغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زرگی علیخېل نجیب په دې ټولگه کي ټول ټال لس افسانې شاملې دي چي په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کي زیر بحث ده. خو د زرگی علیخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چي څنگه نوري ستونزي په ټولنه کي ویني او د خپل لیک موضوع ئې گرځوي هم دغه رنګ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهي پرې څوک قلم نه پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زرگی علیخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نه ځان غلی کړی او نه پرې سمجهوتې ته تیار دی او چي څه ئې په دې ټولنه کي لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته دیو ستونزي په شکل کي را وړاندي شوي نو د خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعرۍ یا د ناول بڼه نه ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسي افسانوي رنګ ورکړی چي په کیسه کیسه کي ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نه ده پرې ایښې. څو چي کله کله ډېر ښغ پرې راغلی خو فنکارانه

گر مه گلی زړګی علیخېل

ریاض کي ئې بیا زر خان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کي ئې خبره په ډېره حسینیه پېرایه کي رانغښتې. دا افسانې ګو چي د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولي چي د ادب د قاري د پاره په کي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

گر مه گلی. یوه اصلاحي افسانه ده چي د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. گر مه گلی. لکه چي د نوم نه ظاهره ده ذو معني افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معني ئې د خوند دي. په دې افسانه کي بڼا غلی لیکوال په دوو زاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضح ابلاغ تر دغه سنگمیله خان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولي په باطن کي ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کي وینه ورکول، انجکشن او گر مه گلی هغه علامتونه دي چي که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستنې غلطه او نا مناسبه پکارونه او په گر مه گلی کي ټولنیز مریضانو ته د خپلو رګونو نه د هغوی رګونو ته د وینو انتقالول په خپله خان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کي ستن یا انجکشن یو داسي ژوندی علامت دی چي که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

ګرمه ګلی ږکۍ علیخېل

وړوند یو علامتي افسانه ده. خو علامت ئې ډېر ګونجلیک نه دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسیاتو او جنسیاتو اډانه ده. دا افسانه د حسیاتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسیاتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېزوالی یو په دوه شي او هغه د خیزونو پیژندګلو د هغه د آواز نه په بڼه طریقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د رانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نه ویني نو ته خو ئې وینې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضح دی. هیڅ پیچیدګي په کي نشته. ترڅه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه یوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موبنلې ده او په دې موضوع یا د دې سره تړلې بلا افسانې لیکلي شوي. ولي د دې افسانې موضوع اصل ټرنګ پوائنټ د درېیم ګړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اپروچ ده. په بڼخي د بدګمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ یوه زورداره څپره ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي لیکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطی او بیاد جینی ورسره اړیکه یوه نوې تجربه ده. بڼه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

کرمه کلی

زړگی علیخېل

ادب کي د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسي بېلگه ده چي هرچاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلاد اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنگ ئې بېللی نه دی. د افسانې خواږه په کي تر آخره ځان نبودنه کوي.

گمان، په دې افسانه کي تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئیليزم یا حقیقت نگاری داسي یوه بېلگه ده چي د داسي ستونزو په بیایا موږ په ټولنه کي مخ کېږي خود صنفی امتیاز له وجهي په ټولنه کي هر سړي په داسي ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چي د حقیقت نه هر سړی خبروي، ولي د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نه شي کوی او دا افسانه د یو داسي حقیقت بنکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کي په جنس کي د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوېته، ښه افسانه ده خو پېغام ئې د علامت یاد تخلیقيت په ځای ډېر ښغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چي که ظاهره په کي جنس دی نو پټه په کي د انس اصلاح هم ده.

نخبه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

گره ګلی
په کي بنودلې شوې ده چي د نړاو د ښځي په بې اعتمادۍ
بنیاد لري.

ویلن، یوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً
په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم یوه
نیوکه ده چي ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې
لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کي ټولي افسانې چي حوالې
ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کي جنسي رجحانات
او روئې په ګوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په
خیال د دې نه دي هرگز څوک دا معنا نه اخلي چي ګڼې د دې
نه د لیکوال خدای مه کړه د فحاشۍ اړخ ته د ټولني د بوتلو
هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو یوه ټولنیزه ستونزه ده چي
د یوې داسي غټې تناکي په شکل کي موجوده ده چي د
ټولني په رګونو کي له درده څرېکي وهي او دغه تناکي ته
زړګي عليخېل نجیب دیو سماجي ډاکټر د قلم څوکه تېره
کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چي
یوازي مریض پرې نه ښه کېږي بلکې د ټولني د خالصي
اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

ما ښام خټک ایډو وکټ

فرید چیمبر، کراچی

18-09-2019

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملگرو پښتنو په ډاډ او مرسته داده د خوږې پښتو په چوپړ کې درېمه د لنډو کیسو ټولگه ستاسو مینه والو تر لاسو درو رسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر گزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هري ژبي ادب د هغه د تخليقي ادب د لاري پېژندل کېږي. ژبه هلته بډایه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخليقي ادب پنگه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبیاتو کې د کیسه ایز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخلیق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ایز ادب خواته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ایز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لگیا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخلیق سره سره د کیسه ایز ادب خواته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو گاونډیو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولگې پر لنډو کیسو څه تبصره کولنه غواړم، د ښو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دي وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ایز ادب په لمن کې یوه گټوره اضافه وگرځي.

کرمه گلی زړه کی علیخېل
دلته به زه د هغو ملگرو مننه خپل فرض وگنم چا چي
په دې ټولگه کي خپل تروسه څه نا څه ونډه شریکه کړې ده.
زړه ته راتېر، د تکل د دنیا نوموړې شهره، زما ادبي
ملگری او ډېر خوږ انسان ښاغلي ایدو کټ ماښام خټک
صاحب یو جهان مننه کوم چي د دې ټولگي پر متن ئې خپله
علمي رایه له تاسو سره په تحریري توگه شریکه کړه. هم دی
و چي د دې ټولگي د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو
ځلي بیا ئې د زړه له کومي مننه کوم. الله دي د ده نېستي پر
مورنه راوړلي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خو بې شمېره او
خدای دي ئې راته ژوندي او گړندي لري، د خپلو ټولو
خواخوږو یارانو مننه کوم چي ماته هر وخت ډاډه گیر نه را کوي،
ماد پښتو ژبي و چوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد،
خوشحاله او ښاد لري.

د سبا وون پښتو ادبي ټولني کوټي صدر ښاغلي
عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چي د ټولني داړخه ئې
دا ټولگه خپره کړه.

په آخر کي زه د گران، خوږ او پر پښتو مټین
ملگري محمد نسیم خان توخي د زړه له کومي مننه کوم چي

کرمه کلی
زړگی علیخېل
د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورین تندي پر ځان ومنلی
او دا ټولګه ئې د چاپ په ګڼه بناسټه کړه. خدای دي
داسي پرېښتو مئین ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله
لري. آمین.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام
ستاسو

زړگی علیخېل
سېلي پښتونخوا کوټه
19-09-2019

ګرمه ګلی

زموږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدۍ کېښي، څوک په خدائي مرګ، څوک په ايکسډنټ کې او څوک بيا په داسې جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مري راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زه په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلګونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرګ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرګ خاني". نن مې زړه غواړي چې ځواني مرګ خاني ته د مغفرت ډېري دعاوي وکړم.

زه او خاني د وړو کوالي ملګري وو. په سکول کې د لومړي ټولګي څخه بيا تر لسم ټولګي پورې، په محله کې هم سره ګاونډيان، زموږ د دواړو مېنډي لکه سکه خوښدي داسې سره ملګري وې.

خاني کله هم له ما او مالېده، د زړه حال نه وپټ کړی. تېر کال خاني ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندي وکړل، خو د روغتيا پر ځواني ګام نه اخستې. د دې ناروغۍ له مخه خاني له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

گرمه کلي څرگه عليځېدل

ته روږد شوی ؤ. پلار ئې ښه پيسه درلوده، لوی کاروباري
سړی ؤ، د خاني سره د پيسو کمي نه وه، هره ورځ به ئې ځان
ښه تيار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت او ولس (۱۷) کاله ؤ. خامه
ځواني ئې وه، د ځوانۍ توده وينه ئې په جوش کي وه، د
فیشن ډېر شوقي ؤ، ماخو هيڅ کله هم دى په داسي غلطو
لارونه ؤ ليدلى چې په هغه کي ځوانان د خپلي ځوانۍ او
گرمي ويني د لاسه شکېږي او دويمه دا چې په خاني کي يو
بل خصوصيت دا هم ؤ چې هغه به هر ضرورت مند ته د خداى
د رضا د پاره وينه ورکوله، ولي چې د ده د ويني گروپ -O
(او، نيگيتيو) ؤ چې دا وينه د ډېرو کمو خلکو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زياتېدله، ټول وجود به ئې
دږد کولو، مړه تبه ئې په وجود کي خوره وړه وه، يوه ورځ د
خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژرغوني لهجه کي ئې
راته ووئيل چې

"زويه! ته څو خانى يو ډاکټريا ملا ته وربڼکاره
کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ويلېږي، ستا خو هره خبره مني".
ما په جواب کي ورته ووئيل چې "ضرور، زه به نن
نن دى ويو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترگو ولاړه. زه هم لږ ساعت
وروسته د کوره ووتم او د خاني کور ته ورغلم. خانى په کور
کي په خپله کوټه کي پر پلنگ پروت ؤ. ما قانع کړو چې
ډاکټر ته څو، ده هم څه ضد ونه کړ، په هم هغو بوى ناکو جامو

کرمه گلی. زړگی علیخېل

کي راسره روان شو، دواړه زما پر موټر سائیکل کښېنستو او د ښار په خوا روان شو.

زما یو ملگری چي په یوه پرائیویټ هسپتال کي د یو نوموړي فزیشن ډاکټر سره اسستېنټ ؤ هغه ته ورغلو. هغه زموږ ډېر ښه هرکلی وکړی، د خاني د پاره ئې جوس او زما د پاره ئې شنې ترخې چای راوغوښتې. پر ډاکټر صاحب ډېر زیات رش ؤ، خود ملگری په برکت موږ ته ډېر زروار راوړسېدی. ډاکټر صاحب ډېر خوږ انسان ؤ، د خاني وکېفیت او حالت ته چي ئې وکتل نویو شو پوښتني ئې ځني وکړې. بیا ئې دوه ټیسټونه را ولیکل چي "د اټیسټونه وکړئ او بیا ئې ماته ښکاره کړئ". موږ د ډاکټر د کوټې څخه راووتو، راغلو لیبارټری ته، هلته ئې د خاني څخه تقریباً لس سي سي وینه وایستله او موږ ته ئې د نیم ساعت انتظار کولو ووئیل. موږ بېرته د هغه ملگری خواته راغلو چي د ډاکټر صاحب اسستېنټ ؤ. نیم ساعت مو د آخوادې خوا مجلسونه وکړل، ملگری مي راته ووئیل چي "زه ځم د خاني ټیسټونه راوړم". هغه د لیبارټری خواته ولاړی، لږ ساعت وروسته بېرته راغی، د ټیسټونو رپورټ ورسره ؤ، موږ ئې ډاکټر صاحب ته وروستو، ډاکټر چي د خاني رپورټ وکتی نو ئې ووئیل، "دومره خاص کیسه نه ده، ستا د هډو تبه ده، خدای به دي ښه کړي". بیا ئې پر پرچی دوا لیکل پېل کړو "ها دا واخله، پروخت ئې ورکوی، پرهېز دي بالکل نه کوي، زړه د خلاصه دي هر شی خوري".

گر مه گلی زړگی علیخېل

موږ هم را ولاړ شود ډاکټر مننه مو وکړه. چي څنگه
وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما ږغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه".
خاني ته ئې ووئيل چي "ته دباندې کښېنه، زه ده ته ستاد
پاره یوه دوا ورلېکم". خانی او زما ملگری دواړه دباندې
ووتل، ډاکتر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زه پرچوکی
ډاکتر ته مخامخ کښېنستم. ډاکتر په افسرده لهجه کي
راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څه دی؟".

"ډېر نږدې ملگری مي دی"

"ستاد ملگری ایدز دی"

"ایډز؟". له مائې لاري ورکي کړې، نه پوهېدم
چي دا ئې څه راته ووئيل.

"هو، ایډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شریف او
خانداني ځوان دی". ده خو هره څلورمه میاشت د خدای د
رضاد پاره و ضرورت مندو خلکو ته وینه ورکوله، نو بیا
څنگه کېدای شي چي دی.....

"ایډز نه شرافت گوري او نه خاندان، او دا هم
کېدای شي چي ده چي کوم وخت آخري حل وینه ورکوله نو
هغه وخت د ویني سرنج استعمالی شوی وي، دهغه څخه
هم دا مرض خورېږي. لحاظه تاسو د ده پوره پوره خیال
وساتئ، د ده سره بېخي لږ وخت دی، که ووايم نوزیات نه
زیات شپږ میاشتي، تاسو دی د ده په ناروغي مه خبروئ
کې په شپږو ورځو کي به سترگي پټي کړي".

گر مه گلی. زړگی علیخېل
زۀ را ولاړ شوم، دۀ اکټر څخه د رخصت اخستلو
بغیر دۀ د کوټې څخه را ووتم. خانی مخامخ پریوه چوکی
زما په انتظار ناست ؤ. زۀ چي ئې څنگه ولیدم نورا ولاړ
شو. موږ دواړه د هسپتال څخه دباندې راووتو، په یوه
میدیکل کي مو دوا واخسته، موټر سائیکل مو د ستینډ
څخه راوباسی او پر کنبښتو. په دې وخت کي خاني راته
ووئیل چي

"یاره! زۀ و تاته یوه لاره درښئیم پر هغه درځه".

ماهم ورسره ومنله، دۀ پرا بنوولې لاره روان
شوم. کله په یوه گلی. کله په بله گلی. کښي، آخريوې تنگي
گلی. ته برابروم، خاني وئیل چي "پر دغه تنگه گلی. درځه
خو لږ په کراره کراره". زۀ هم په دې تنگه گلی. کي روان
شوم. د گلی. د هر کور یا بیا دویم یا درېیم کور په مخ کي یوه
زنانه به ولاړه وه. موږ ته به ئې ډېر په مینه او ځیر ځیر کتل.
آخر له دې گلی. ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئیل چي
"تاته در معلومه ده دې گلی. ته څۀ وائي؟"
"نا". ما په جواب کي ورته ووئیل.

دۀ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئیل "دې
گلی. ته گرمه گلی. وائي".

زۀ د خاني په جواب او د دۀ په ناروغۍ پوه شوم چي
دی څنگه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وینه چي خاني به
هره څلورمه میاشت د خدای د رضا د پاره ورکوله.. هغه؟

ګرمه ګلی

زړګی علیخېل

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدې، په سترگو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کونډي موريوازينی زوی ؤ. دوې مشري خوښدي ئې وې چي هغه هم ود شوي وې. په شل کلني کي اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د يو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چي دی به بل واده ونه کړي. قسم ئې پر خپل ځای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خواکائي ؤ چي د ده سره ئې د اښېګړه کړې وه.

د خالقداد سترګي د واده څخه دوه کاله مخ کي د موهر په يو ايکسېدنټ کي زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپريشن کړې، د آپريشن کولو وروسته د خالقداد د سترگو څخه چي پټی لېري کړل شوې نو د خالقداد په سترگو د تيارې پردې پر تې وې. خالقداد د پريزيات غمگين شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چي د تياره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترگو ته واچولې او په يوې نړۍ لکړه ئې ژوند پېل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اته کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه يو بينا کس چي په لاره او علاقه کي بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېري د غره په دامان کي د تربرونو کلی درلود. په دې تربرو کي ئې ويوه تربور ته مشره خور ناسته وه. کله ناکله به د خور حال احوال ته ورغی،

کرمه کلي
 زږکي عليخېل
 پوښتنه به ئې پروکړه، بېرته به چا تر بور خپل کلي کور ته
 راوستی.

دا ځل په دامان کلي کي د خالقداد د يو تر بور د لور
 واده ؤ. دده و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. ده هم غوښت چي
 ولاړ شي، خو خبرد کور د نورو ښځينه او نرينه وگړو سره واده
 ته ولاړی.

ښه ديخ شپې او ورځي وې، دوی د واده څخه يوه
 ورځ مخ کي لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې گپي ئې
 کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپين ږيرو سره سپين ږيري
 ؤ. په ښځو کي چي به کښنستی نو هغو به هم ځوانه بدوله.
 ولي چي خالقداد وړوند ؤ، ښځي ئې نه ليدلې. د ښځو به که
 مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ
 کي ورته هيڅ مسئله نه وه.

خېر د واده کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په
 نيت لکړه په لاس کي د يو ماشوم په مرسته د ښځو خواته
 ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنډې
 (برآمدې) کي ورته نيالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر
 کښېنوی. د کور په غولي کي تنکی. تنکی. انجونې لگيا وې
 اتن ئې کوی. ده هم پر دريا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري
 چشمې ئې په سترگو وې، د اتن په خوا متوجه ؤ، خور ئې
 ورته چای راوړې، د چای پيال ه ئې په لاس کي ورکړه، ده هم د
 چای او غاړو څخه دوه چنډ خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کي يوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د
 درو مياشتو ماشوم په غېږ کي راغله د خالقداد په مخ کي چار

گر مه کلي څرکي عليځېدل

زانو کښېنسته. هغه د خالقداد د خور د لېوره لور وه چې دې بنادي ته راغلي وه. هغه خبره وه چې خالقداد وپړوندی. ماشوم ئې په غېږ کې پرې باسی، خپله لمن ئې راپورته کړه او ماشوم ته ئې شیدې (پي) ورکول پېل کړو. دا خالقداد ته مخامخ ناسته وه، د خالقداد د ناستي انداز داسي ؤ چې دی د اتن خوا ته متوجه دی. بنځه د یوې بلي بنځي سره په ګډه اخته شوه، هلته ماشوم خپلي شیدې رودلې، په دې وخت کې د خالقداد کېفیت لږ بدل غوندي شو. پرتندي ئې خوله راغله. د بنځي ورته پام شو، زړ ئې پوښتنه ځني وکړه چې "خالق داده! څه درو شو، څر خودی؟"

خالقداد زر ځان سره راټول کړی وې وئیل "هیڅ نه، هسي مي لږ گرمي وشوه".

"په دې یخ کې دي څنګه گرمي وشوه، طبیعت خو دي سم دی". بنځي بیا ځني وپوښتل.

"ته داسي وکړه چې یو ماشوم راوغواړه چې ما هلته د سړیو ځای ته بوزي، دلته مي ساه تنګېږي". خالقداد ورته ووئیل او خپله لکړه چې د ده سره په څنګ کې پرته وه په تېرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

بنځي هم نږدې ولاړ ماشوم ته ووئیل "راشه داماماد لاسه ونیسه او دباندې ئې د سړیو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقداد چې کله دهغې ناستي بنځي څنګ ته تېرېدی نو ئې سر کښه نیولی ؤ. په کراره کراره د کور څخه دباندې ووتی. ماشوم ته ئې ووئیل "ماد سړیو ځای ته مه بیا، لږ لېږي د ساره گشت د پاره مي بوزه".

کرمه گلی زړگی علیخېل

ماشوم هم هوښیار و، د اتویا لسو کالو و، خالقداد
ئې د کوره ښه لېري بوتی. خالقداد ماشوم ته ووئیل چي "بس
ته اوس څه، زه بیا خپله ځم". ماشوم هم دی هلته پرېښووی او
د کور په خوا ئې ځني منډه کړه.

خالقداد چي کله پوه شو چي ماشوم نشته، لکړه ئې
یوې خوا ته وغورځوله.... واگي ته ئې لاس کړی.... د تشو
بولو په بهانه..... په دوو تلو کښېنستی او چشمنې ئې له
سترگو..... لېري کړې.

دنده

د پنڄويشت ڪلني نازو د واده دوه ڪاله ڪپدل.
 د پرش ڪلن خاوند قيصر ئي په يوه پرائيويٽ سيڪيورٽي
 گارڊ ڪمپني ڪي ڪار ڪوي. نازو تعليم يافته وه، ښه ڪارنده
 وه. د جامو گنڊلو هنر ئي په لاس ڪي درلودی. خاوند قيصر
 بيا پرائمري فيل او د لاس د خوارۍ نه ؤ. د سيڪيورٽي
 گارڊ په ڪار ڪي به ٽوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس
 گھنٽې به ئي ڊيوٽي ڪوله، ده غوښتي هم داسي ڪار چي
 ٽوله ورځ ناست وي.

دوی چي په ښار ڪي په کومه محله ڪي اوسېدل د
 هغي محلي زياتره نراو ښځه سهار د خپلو ڪارو پسې وتل
 او مازديگر به راتلل. په دې محله ڪي يوه ښځه چي نوم خو
 ئي چاته نه ؤ معلوم خو ٽولو به ورته باجي وئيل اوسېده.
 دې ښځي په اين، جي، او ڪي ڪار ڪوي. د دې باجي اداري
 په کوم ڪي چي دې ڪار ڪوي دې ته په يوه بله محله ڪي د
 ښځو د زد ڪري او ورسره د خياطي يو سينٽر خلاص ڪري ؤ.
 باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعليم سره
 سره د خياطي زده ڪولو کورس هم ورکاوي. بيا چي به ڪله
 ښځو دا هنر تر لاسه ڪري نو به ئي په آخر ڪي يو
 سٽائيلڪ (سرٽيفيڪٽ) او يو د جامو گنڊلو مشين
 ورکري چي دوی مخته په ژوند ڪي د خپلي کورنۍ مالي
 ستونزي پر اواري ڪري.

گرمه گلي. زړگي عليخېل
 د باجي او نازو ښه عليک سليک او تلل راتلل و.
 باجي د نازو د هنر څه خبره وه. هغې به هر وخت نازو ته
 وئيل چي "ته د دې هنر څخه خپله پېشه ولي نه جوړوې؟"
 نازو به انکار کولو او د قيصر په آمدني به ئې شکر باسي.
 يوه ورځ باجي و نازو ته مشين راوړی، باجي نازو
 ته ووييل چي "ته دا مشين در سره کښېږده، دلته په خپل
 کور کي کله نا کله جامې گنده، زه به و ښځو ته ووايم چي
 هغوی دي په تا خپلي جامې گندي". نازو خوا ول ورته
 انکار وکړی، بيا ئې د باجي په ډېر اصرار هو وکړه او مشين
 ئې کښېښووی.
 ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قيصر هم ډېر
 خوشحال و چي اوس د کور گزران ډېر ښه روان دی. نازو هم
 د ښځو جامې جوړولې او ډېر اعلي گندل به ئې کاوی.
 يوه ورځ د باجي سره يوه بله ښځه چي ډېر سينگار
 ئې کړی و او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو څخه
 داسي ښکارېده چي دا به ډېره شتمنه وي. پنځه جوړې
 جامې ئې و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډيزائنو کي
 را جوړي کړه. بיעه به ستا مرضی وي". نازو هم "سمه ده"
 ورته ووييل. باجي او ښځه بېرته ولاړې، نازو هم
 کښېنسته، بياتي او ناپ ئې ورباندي راواخستی.
 د قيصر د کور د باندي مخامخ پر تره هر وخت دوه
 کسان ناست وو. په هر روان او را روان کس کي به ئې چرت
 وهی او بيا به ئې پر هغه خپل مجلس تازه کوی.

گر مه گلي زړگي عليځېدل

په يوه هفته کي ئې پنځه سره جوړې جامې ور وگنډلې. بنځه هم راغله، جامې چي ئې وليدلې نو ئې ډېري زياتي خوښي شوې.

"څنگه چي باجي وئيلي و له هغې هم زياته کارنده ئې، هادا واخله ستا حق". بنځي د پرس څخه دوه دښنه زريانو نوټونه راوايستل او نازو ته ئې ونيول. نازو هم هغه پيسې ځني واخستې. بنځي خپلي جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چي کله ئې رخصت اخستې نو ئې نازو ته ووييل چي "سبا به زما ډرائيوراشي او تاته به يو څو نورې جامې د گنډلو د پاره راوړي". د دې خبري کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولي چي دې نن يو په دوه پيسې گټلي وې.

په داسې د کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه رغ وړباندې وکړو "څوک؟"
"دا جامې واخله ميډم را استولي دي". د دباندي څخه رغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټه کړې، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځني راواخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه رغ وکړې "څوک؟"

"هغه د ميډم جامې که جوړي شوي وي رائي کړه"

کرمه گلی زړگی علیخېل

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوڼه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوڼه ئې په یوه لاس وروباسله. ډرائیور کڅوڼه ځنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم وئیلې چې په کور کې یوڅه زناني او ماشومان دي، دهغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپوڼه واخلي نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکر دی، زه د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، ته سبا راشه". نازو په جواب کې ورته وویل.

"هغه میډم وئیلې که ستاد موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، ته ودرېږه زه ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکي، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په ګاډۍ کې کښېنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. د باندې ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله ګپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ماته سمه نه معلومېږي، ته ګوري نه چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته را روان وي. کله این، جی، او واله باجي کله میډم زلیځا او دا ګاډۍ واله خو

گرمه گلی. زړځی علیځېل

هره ورځ را روان دی، یوشی نه یوشی به ئې ورته را
اخستی وي."

"هو یاره، زما هم لږ لږ شک پر راځي. خاوند ئې
ټوله ورځ د خپلي غریبۍ پسې ورکوي، دا هر سهار د
کوره وزی، لیاقت بازار چوپړي گلی ته ځي، تاته خو
معلومه ده چي چوپړي گلی څنگه گلی ده؟ آښه دا بیا بله
چي ځان ئې ښه سینگار کړی وي خو زموږ په مخ کي په پټه
پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

په داسې نازو قیصر نه کړی خبر. خدای خبر چي
هېر ئې شو که ئې په کسته داسي وکړل. د وېري که له ډېر
اعتباره چي خاوند به مي هيڅ نه راته وائي. د میلم د
ډرائیور سره د میلم په گاډی کي په پټه پرده د شاپه سیټ
کي کښېنسته او د میلم د کور په خواروانه شوه. د نازو هغه
دوو کسانو ته هيڅ پام نه و چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسان نن بیا د قیصر د کور تر مخ پر تړه ناست
وو. دوی ولیدل چي نازو په گاډی کي کښېنسته او روانه
شوه. یو کس و آبل کس ته ووئیل چي "مانه درته ووئیل
چي دا سمه ښځه نه ده، هغه ده د میلم زلیخا په گاډی کي د
هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویم کس په جواب کي ورته ووئیل "هو یاره! ما
خود و مره شک نه و ورباندي، لاکن دا خود محلي گند
وخته".

کرمه گلی زړه کی علیخېل

دوی دا خبرې کولې چې قیصر دیوې خوا شه سر پر
خړېدلې، مخ تکرې، په درنو درنو قدمونو راغی د کور
دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راځوړند و.
حیران شو چې دا کولف بیا څنگه؟ په دغه سوچ کې و چې پر
تره ناست کسانو کې یو کس پرېغ کړل. "وروره! ستا بڼه
پر کور نشته، هغه د میلم زلیخا په ګاډۍ کې کښېنسته او
خدای خبر چېرې ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو.
دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس
ورته ګویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلګو ده، دلته دا
دندې نه چلېږي"

"دندې؟ څنگه دندې؟ زه پوه نه شوم". قیصر په
حیرانتیا کې ځنې وپوښتل.

"ځان مه اچوه، ته وائی موږ نه پوهېږو چې ستا
بڼه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوه شوي یاست، زما بڼه داسې نه
ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا بڼه داسې نه ده نو هغې د میلم زلیخا
سره څه تعلق دی" دویم کس ځنې پوښتنه وکړه.

"میلم زلیخا؟، زه میلم زلیخا نه پیژنم او نه زما د
بڼې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په
جواب کې ورته ووئیل.

گره کلی ټړګۍ عليځېدل

"میدم زلیخوا هغه ښځه ده چي په دې ښار کي د لویو لویو خلکو جنسي هوس و سرېدو ته ښځي سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري ښځي و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر ګټي، څه دا اخلي او څه دې نورو ښځو ته ورکوي." اول کس ورته ووئیل او په برېتو ئې ګوتي ووهلې.

قیصر نور پریشان شو، حیران ؤ چي دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چا بي هم نه وه ورسره چي د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري ورباندي وغمېدې، کرار کرار یوې خواته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چي نازو داسي نه شي کېدی، هغه خوله ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چي پیسه ډېره بده بلاده، هر څوک په خپل منګول کي ټینګوي او بیا چي ئې زړه غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تلې تلې ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چي راځه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چي ولي دي ماته د هوکړه راکړه. ولي دي زه پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوا را روان شو. چي کله خپلي محلې ته را ورسېدی نو چي کتل ئې یوه توره غټه ګاډی چي شیشې ئې هم توري وې راغله د ده د کور مخته ودرېده. ده قدمونه وچ ودرېدل لکه چي مخکه ئې ونیسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازي کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته. ګاډی روانه شوه او

کرمه گلی زړکي عليخېل

د محلې څخه ووت. دی هم درانه گام په زړه کي د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازي ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دنده څخه بڼ راغی چي "څوک؟". ده پر بڼ کړل چي "ستا مرگ". دروازه خلاصه شوه، قیصر دیو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چي ولیدل چي قیصر دی نو ئې د ځلې څه ناڅاپه ووتل "ته؟ ته څنگه دا وخت راغلې؟".

"ولي زه دا وخت نه شم راتلی... دا وخت بل څوک راي کي ستاد دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند څخه ټینگه ونيوله او په چغو چغو ئې ځني وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

"څه کیسه ده چي دومره قهرېدلی ئې، زما لاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځني د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د ځلې څخه ئې ځگونه غورځول.

"دا راته ووايه چي زما په مینه کي څه کمی راغلی و چي تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، ته څه وائې؟" نازو هم په چغو شوه.

"ښه نو اوس دا هم زه درته ووايم چي کومه دنده..... د میډم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"ته غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوه کړی ئې، زه خود هغې کورته د ناپ د پاره تللې وم.... هغه....."

"بس بس، درواغجنې..... ما پخپله ولیدلې.... درواغجنې..... بې حیا....". په غصه شو، د ځلې ئې

گر مه گلي څرگي عليځېدل

لاس واخستې هر څه چي په ځله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا
دې خوا ته ئې لکه لېونې کتل، په دا دوران کي د نازو د
گنډلو بياتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو ځان خلاصوي،
د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغې وهلې "بې حیا... بد
کرداري.... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې....". نازو
چغې وهلې چي "دا درواغ دي.... زه پر قرآن لاس درته
بدم.... زه بې حیا نه یم.... ته پر خدای باور وکړه". نازو
د قیصر لاس ټینگ نیولی ؤ په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن
قیصر سړی ؤ، طاقتور ؤ، نازو کمزورې، بسنه ذات.

ناڅاپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا
وخت خلاصه وه، په دې کش و بگیړ کي بیاتي ولاړه د نازو
د غوږ لاندې پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته
شوه.... نازو هم هلته پر هغه ځای ولوېده.... نه ئې د ځلې
أف وختی او نه آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. دلې
ساعت د پاره په کوټه کي چپه چیتیا شوه. داسي لکه چي
هیشوک هم په دې کوټه کي نه وي. د نازو وجود د ویني د
بهېدو سره کرار کرار رپیدې، سترگي ئې رډي را ختلي وې،
رډ بله ئې د کوټې وچت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د
کوټې ووتی او د کوره و تنبېدی. هغه دواړه کسان چي
د باندي ولاړ وو یو د بل سره وېوېدل. بیا کور ته دننه
راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

کرمه گلی زړگی علیخېل

وې او نازو حلاله شوې مړه پرتله وه. دواړه په منډه د کوره را ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پولیسان ئې را خبر کړل، هغوی راغلل مړې ئې وکتی. بیا ئې مړې د پوست مارتېم د پاره هسپتال ته ولېږی. پولیس د دې دواړو کسانو څخه دا بیان واخستی چې "دا کس چې قیصر نومېدی یو نشي او ځماری انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله بڼه وهله، دا بڼه ډېره بڼه بڼه وه. د پردیو جامې به ئې گنډلې او د کور گزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې بڼې څخه د ځمار او نشي د پاره پیسې غوښتې خود هغې په انکار قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

زیرگی علیخېل

ګرمه ګلی

خط

زما د ملګري نسیم جان عجبۀ عاد تونۀ وو. کله ئې هم خپله یو کار نه دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملګرو کول او په ملګرو کې بیا زۀ چي په هر کار کې به ورسره ولاړوم. که به د شناختي کار د کارؤ، که د پاسپورټ کارؤ او که ئې په هسپتال کې څه مسئلۀ وه او که بیا د دۀ د مئیتوب مسئلۀ وه. یعنې هر کار ئې پر ما بند ؤ او د هر کار د خلاصولو چا بې ئې زۀ وم.

د دۀ د مئیتوب هم عجبۀ داستان دی. هره ورځ به مئینېدی، چېرې چي به ئې شین ټکری لیدی نو به دی پر مئین شو. هغه د اردو مشهوره مقولۀ سم "دل پھیکا عاشق" ؤ.

یوه ورځ زما د کان چېرې چي ما خطاطي کوله، د خلګو د دکانونو سائن بورډونه او بینرز مي لیکل، ته راغی. هسي خو به په هفتۀ کې درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چي دی په کوم نیت دکان ته راغی نو زۀ پوه شوم چي نسیم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فریاد شروع کړو چي "یاره منشي! تۀ خو پوهېږې چي په ټولو ملګرو کې تۀ زما تر ټولو بڼه ملګری ئې". ما خبره ورپرې کړه چي "مطلب دي وایه"

"یاره یوه انجلۍ مي خوبښه شوې ده" ما بیا خبره ورپرې کړه چي "دا خو څه نوې خبره نه ده".
"تۀ خبره خویو واره واوره"

گرمه گلی
زړگی علیخېل
"ښه وایه". ما په مسکي کي ورته ووئیل توجہ مي د
ده خواته کړه او په خپل کار لگيا شوم یو بورډ مي لیکي.
"یاره زه غواړم چي هغه انجلی ته د مینې ډک خط
ولیکم".

"دا خو ښه خبره ده" ما ورته ووئیل.
"یاره منشي! تاته خو معلومه ده چي زه پرائمري
پاسیم، نه مي خط لیکل زده دی او نه لوستل
"نویا؟" ما ځني وپوښتل.
"نویا څه. ته دهغي په نوم یو خط را ولیکه بس".
نسیم په حکمیۀ انداز کي راته ووئیل.
"د مینې خط خوزما واللہ که زده وي چي څنگه لیکل
کېږي او نه مي دادنده پخوا کړې ده، البته ته مي یارئي
کوشش به ضرور درته وکړم". ما جواب ورکړو.
"بس، هر څه چي لیکي خود مینې محبت خبري په
کي ولیکه". نسیم راته ووئیل.
"سمه ده، زه به ئې سبا در ولیکم، نن دا بورډ لیکم".
ما ورته جواب ورکړو.
"نه، نه، اوس اوس به ئې لیکي". نسیم بیا حکم
راکړو.

"اوس ولي؟"
"دهغي د سینتر د چټی وخت دی، زه ډاک والہ
جوړېږم او د چټی د مخه ئې سینتر ته وروړم".
"سمه ده". ما په خدا کي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم
قلم او کاغذ مي راواخستل په خط لیکلو مي شروع وکړه.

گرمه گلی
زړگي عليځېدل
"آبښه دا راته ووايه چي نوم ئې شه دی؟". ما ځني
وپوښتل.
"نوم ئې نازيننه دی" ده جواب راكړو.
"بڼه"

زما خوږې نازينينې! بڼې چارې
هيله كوم چي روغه جوړه او بڼه خوشحال ژوند به
تېروي. لاکن زما ژوند ستا بغيره نه خو بڼه دی او نه خوشحال.
هغه په دې چي له کومه ورځ چي ماته ليدلې ئې نو د شپې
خوب را باندي حرام شوی او د ورځي سکون رانه خفه شوی.
ما د خپل زړه خبره تاسو ته مخامخ نه شوه کولی، په دې مي
درته د خط ليکلو جرات وکړی. زه واقعي ستاد حسن
شيدائي شوی يم.

ستا خپل مئين
"هلکه نوم دي وليکم که نا؟" ما د نوم ليکلو په وخت
د نسيم خخه پوښتنه وکړه.

"نا في الحال ئې مه ليکه او د خط د جواب پته ستاد
دکان وليکه، زه خو هسي هم څه تهکانه نه لرم". نسيم په
جواب کي راته ووييل.

"ياره موږ ولي په خرابوې" ما ورته ووييل.
"هيڅ والله که دروشي، ته ئې وليکه". ده په جواب
کي راته ووييل.

خبر ما هم د ملگري د پاره قرباني ورکړه او خط مي په
دا ته کو تمام کړو.

کرمه گلی زړه کی علیخېل

ستا د جواب په طمع، ستا خپل مټین
"ځیگر خون"

خط می په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته
یعنې "ځیگر خون آرتس، زونکي رام روډ کوټه" پر ولیکله او
نسیم ته می ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بغېر د سلام په منډه د دکان
نه ووتی ورک شو. زه هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ
پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په
دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمع ناست و. دوی
هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نه راغی. آخر نسیم تنگ شو
راته ئې ووئیل "یاره! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه رابه شي جواب". ما ورته ووئیل.
"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم
ئې راکړی. ما هم ورته انکار نه شو کولی، کاغذ او قلم می
راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازینې! ښې چارې
هیله کوم چې ښه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.
ستا د جواب په طمع نه راباندې شپه تېرېږي او نه
ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خورا کړه، ولي می داسې
څو کلوې. ستا د جواب په طمع، ستا خپل مټین

"ځیگر خون"

خط ولیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم
جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

گر مه کلي
زړگي عليځېدل
هفته تېره شوه يوه ورځ ډاکخانې واله ډاکيه راغی او ماته ئې
ووئيل.

"د ځيگر خون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئيل چي "راکړه". لفافه ئې راکړه، په يو
کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سربېره
د نازنيني نوم ليکلی ؤ. زړه مي ډېر وغوښت چي د نازنيني
جواب وگورم چي څه ئې ليکلي دي، بيا مي فکر وکړی چي نه
د ملگري دی بايد چي ملگری خپله د لفافه خلاصه کړي او
وې گوري. لفافه مي د ټيبل په دراز کي کېښوده او خپل کار
ته کېښستم.

څو ورځي تېري شوې خو نسيم د کان ته راغی. يوه
ورځ غرمه خواته هغه ډاکيه بيا راغی، يوه لفافه ئې راته
ونيوله "ځيگر خون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځني
واخسته، دستخط مي ورکړ او ډاکيه ولاړی.

لفافه مي د ټيبل په دراز کي د هغې لومړی لفافې
سره کېښوده. ما بنام چي کورته تلم نوم مي دواړي لفافې په دې
نيت د ځان سره واخستې چي نسيم ته به ئې کورته وروړم،
هسي هم د هغه کور زما په لار کي ؤ. سيدها د نسيم کورته
ورغلم، د کور دروازه مي وروټکوله، لږ ساعت وروسته د
نسيم کشر وروړو نسيم د کوره را ووتی. سلام د عا نه پس مي د
نسيم پوښتنه ځني وکړه. هغه په جواب کي راته ووئيل چي
"هفته مخ کي زموږ پلار هغه د کار روزگار د پاره ايران ته
ولېږی". زه حيران شوم چي د تلو نه مخ کي ئې راڅخه رخصت
هم وانخستی. څو مره بې وفا وختی. د نسيم څه مي رخصت

ڪرمه ڪلي زڙڪي عليخېل

واخستى او د ڪورپه خوارا روان شوم. ڪورته چي را غلم نود
ماخوستن ڊوڊى تياره وه. ڊوڊى مي وخورله، خپلي ڪوتپي
ته ولاړم، د سدرى (واسڪټ) د جيب نه مي هغه خطونه را
وايستل. زړه مي وغوښتل چي وې گورم بيا مي وئيل نه د
ملگري دي خفه به شي راڅخه. په دغه هو، نا، ڪي مي يوه
لفافه خلاصه ڪړه، خط مي ځني را اوباسى، په خط ڪي ليکلى
خط (خطاطي) ئې ډېره بنائسته وه. بالکل د يو کاتب په شان
ئې ليکلى ؤ. ماته ئې خطاطي ډېره زياته خوند را ڪړه. بالکل
داسي ؤ لکه چي ما پخپله ليکلى وي. د خط متن داسي ؤ.

السلام عليكم..... بنې چارې

نه پوهېږم چي ستا د خط څه جواب در ڪړم. نه
مي ليدلى ئې او نه مي اورېدلى ئې. خو ستا خطاطي
ډېره د کمال ده. زما ډېره خوبه شوه.

والسلام..... نازينه

د خط متن حيران ڪړم. ولي چي ليکلي
خطاطي خو زما وه. لاکن د زړه خبره د نسيم جان وه. زر
مي دويمه لفافه خلاصه ڪړه، خط مي ځني را
اوباسى، د خط متن څه داسي ؤ.

السلام عليكم..... بنې چارې

ما اول هم درته وليکل چي ما تاسو نه ليدلي
ياست او نه اورېدلي ياست، لاکن که زما د زړه خبره
اورېدل غواړي نو ستاسو خطاطي بالکل زما د

کرمه کلي زړگي عليځېل

خوښي د خطاط په شان ده. ستاسو خطاطي زما ډېره
خوښه شوه. مننه

والسلام نازينه

حيران ئې کړم چي دا خو بله کيسه ځني جوړه
شوه. د نازيني خطاطي هم اعلى خطاطي وه. بالکل
زما د خطاطي په شان.

زړه مي وغوښت چي يو بل خط ورته وليکم
او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده؟

سهار چي د کان ته راغلم نو اول مي کاغذ او قلم
راواخستی او نازيني ته مي خط ليکل شروع کړی.

اسلام عليکم خوږې نازيني ښې چارې!

هيله کوم چي د ژوند په شپه او ورځ کي به د
خوشحالي شپې درباندي زياتي وي.

ستا خطونه مي ولوستل. تاپه کي زما د خطاطي
ډېر تعريف کړی ؤ، ستا ئې مننه. ستا پوښتنه دا وه چي تا
زه نه يم ليدلی، نو که ما ليدل غواړي نو زما د کان چي په
زونکي رام روډ دی او د ځيگر خون آرتس په نامه دی
راشه. بيا د هغه وروسته تاسو خپله فېصله وکړئ چي زه
ستا سره د مينې کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځيگر خون

خط مي په لفافه کي واچوی، پته مي پر
وليکله، نزدې ډاکه خانې ته ورغلم او پوست مي کړی.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

دوي ورڃي وروسته ڏاڪيه راغي، يوه لفافه
ئي راکره، دستخط ئي رانه واخستي او ولاړي. زرزر
مي لفافه خلاصه کړه، د نازيني خطو، د خط متن
داسي وچي

السلام عليكم ځيگر خون صاحب

هيله کوم چي روغ جوړ به ئي. ستا خط مي
ولوستی. واقعي زما هم ستا د ليدو ډېر شوق پيدا
شو. هغه په دې چي ستاسو خط دومره بنائسته او
نفيس دی نو تاسو خپله به څومره نفيس ئي. زما د
استاد خبره چي د خطاطي څخه د انسان کردار
معلومېږي. نو زه به انشا الله د اتوار په ورځ سهار
ستاسو دکان ته درځم. ولي چي د اتوار په ورځ زموږ د
سينتر چټه وي. نور مجلس به هم هلته کوو.

والسلام نازينه

د نازيني خط مي دوه ځلي ولوستی، نن د
جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوي ورځي پاته وې. دا
نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه راباندې يو
کال شول، بېخي نه تېرېدې. آخر د اتوار ورځ هم
راغله، دکان مي ښه صفا کړی، خپلي خطي فنپاري
مي آخوا دې خوا په دېوالونو را ځوړندي کړې. لږ
ساعت وروسته په برقعه کي يوه زنانه راغله، مخ ئي
پټه و، سلام ئي وکړو. زړه مي راته ووئيل چي دغه ده
راغله. ما ورڅخه پوښتنه وکړه "و عليكم سلام جي".
هغې ښځي مخ لوڅ کړو. ما چي ورته وکتل نو د ځلي

ڪرمه ڪلي زڙڪي عليخېل

نه مي ناخاپه ووتل "ته، ته دلته ڇنگه؟" هغي له
ماڻخه وپوئبتل. "استاد جي تاسو دلته ڇنگه؟". زما
د خطاڻي شاگرده فهميده زما مخته ولاڙه وه.

"هوزء، راءه راءه دلته ڪنڀنه". ما ورته
نڀڙي پرتي چوڪي خواته د ڪنڀنستو اشاره وڪڙه.
خپله هم پريوه چوڪي مخامخ ورته ڪنڀنستم. زڙه ڪي
مي وييل چي دا بيا له کومه خوا راغله. ٽول جوڙ ڪار
ئي خراب ڪڙو.

"استاد جي! دا ستاسو دڪان دي؟"

"نا، دا زما د ملگري او د ڊپر لوى خطاڻ
ڇيگر خون دڪان دي". مار بندوقى حال ڇني پٽ ڪڙو
او پوئبته مي ڇني وڪڙه. "ته دلته ڇنگه؟".

"هسي تڙبدم په دي دڪان ڪي مي پام شو نورا
وگر ڇبدم". دا خبره ئي وڪڙه او شاوخوا ئي په دڪان ڪي
راڇوڙندو فنيارو ته وڪتل.

"دا ستاسو فنياري دلته ڇه ڪوي؟". پوئبته
ئي رانه وڪڙه.

"دا، دا مي دغسي ڇوڙندي ڪڙي دي". ماهم
فنيارو ته وڪتل او جواب مي ورڪڙو.

"ڇيگر خون صاحب چڙي دي؟". بيا ئي رانه
پوئبته وڪڙه.

"هغه دي خداى وبخني يو ڪال مخ ڪي
وفات شو، دا دڪان ئي ماته راپاته دي". جواب مي

ڪرمه ڪلي زڙڪي عليخېل

ور ڪرو. دا ڏپره پريشانه شوه. لاندي ڄمڪي ته ئي
ڪتل، بيا ناخاپه ولاڙه شوه "زڙ ڄم پر ما ناوخته دي".
"لڙ ساعت خو ڪنڀنه، چاي يا شربت خو
وچنبه". زڙ ڄم ولاڙ شوم او ست مي ورته و ڪرو.
"نا زڙ ڄم، د خداي په امان". دا په روانډو
شوه چي زما د ځلي نه ناخاپه دا خبره ووته چي "ته نن
سبا څه ڪوي؟ يعني څه ڪار روزگار دي پيدا ڪړي دي
که نا؟".

"هو استاد جي، زڙ په آرټ سينٽر ڪي و
انجونو ته خطاطي بنوونکي يم، ستا د دعا په برکت د
خطاطي يو کتاب مي هم چاپ دي، دهغه تړون مي
ستا په نامه ڪړي دي". راته ئي ووئيل.
"مبارک مبارک څه نومېږي کتاب؟"
"خط نازنين". دې جواب را ڪرو.
په دې نوم اورېدو سره هک پک حيران شوم. د
وجود وېښتان مي جگ جگ ودرېدل، فهميده زڙ خپل
خواته متوجه ڪړم او د تلور خست ئي راڅخه
واخستې. "استاد جي زڙ ولاړم د خداي په امان". ماهم
په مړه ځله ورته د "خداي په امان" ووئيلو. زڙ حيران وم
چي دا خو هغه د خطونو والا نازينه ده. خپل نوم ئي بدل
ڪړي دي لکه ما چي نوم بدل ڪړي دي. هلته فهميده ټوله
لاره صرف په دې سوچ ڪي وه چي که ځيگر خون مړدي نو
ماته خطونه چا ليکل؟ داسي خونه دي چي منشي استاد
راته ليکل؟ نا نا داسي نه شي کېدي، منشي استاد ډېر

زړګۍ عليځېدل

ګرمه ګلۍ

شريف دى، كه هغه داسي كول غوښت نو به ئې پخوا لا
كړي و چې څه وخت زده دده پنځه مياشتي شاګرده وم.

د هغې ورځې وروسته نه د نازيني خط
ځيګر خون ته راغى او نه د ځيګر خون خط و نازيني
ته. نازينه كه مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه
خطاطي مئینه شوې وه كومه خطاطي چې د دې د
استاد و خطاطي ته سل فيصده ورته وه.

چمچه

له سهار راهيسې وږی تږی د کوټي ښار په
واټونو گرځېدی. یوه پیسه ئې هم د خیري او خیرونو
جامو په یوه جیب کې نه وه. غیرت دې ځي ته رارسولی
ؤ چې چاته ئې د یوې روپۍ سوال هم نه کاوه. اوس نو
لوږي زور ورباندې وکړو او دې سوچ په مخه کړو چې د
دې میرات مړي نس د ډکېدو څه چاره پکار ده. په سر
پک، لوی برېتونه، بېره بېره، د ټیټ (گردي) قد
خاوند، لوی خیرن واسکټ ئې اغوستی، د قمیض
بتنان ئې خلاص، تیز اسماني شنې جامې ئې په غاړه،
په خولو لوند غوړ پر تندي نیولی، چوټي ئې هم یوه
شکېلې او یوه تړلې په پښو، د سیتې موتي رام د وړو
وگودام ته مخامخ ودرېدی. اوس نو وخت د ماښام ؤ.
سیتې موتي رام په گودام کې مخامخ ناست په حساب
کتاب بوخت ؤ. دی هم وگودام ته مخامخ ولاړ ؤ او
سیتې موتي رام ته ئې غیر خیر کتل. د سیتې موتي رام
منشي چې یو مسلمان ؤ و سیتې ته نزدې ډېر په ادب
ولاړ ؤ، په ده کې نظر شو. نابیره ئې پر ده ږغ کړو چې؛
خله دلته ولاړ ئې؟ څه ورک شه.

گر مه کلي څرگي عليځېل
 سټه هم خپلي سترگي راپورته کړې او د دۀ په
 خوائې وکتل.

اسد هم وېرېدې او د پوډري غوندي ئې خپل
 ځيگرو گراوه او د تگ تکل ئې کاوه چي سټه پرېږغ
 کړو.

و درېږه، دا واخله.

سټه د لسو روپو يو نوټ و منشي ته ورکړو
 چي دې سړي ته ئې ورکړه. اسد ودرېدې چي څۀ به
 راکوي.

منشي راغی او په قهر لړلې لهجه کي ئې و
 اسد ته د لسو روپو نوټ ونيوو او ورته ئې وويل؛
 آدا واخله، يو خوله تاسو نه يو خلاص، ټوله
 ورځ تاسو ياست او خيرات دی. د دې وييلوسره منشي
 بېرته دننه گودام ته ولاړی او اسد د لسو روپو نوټ په
 مټ کي ټينگ ونيوو او يوې خواته روان شو. اوس نو
 په دې لسو روپو څه خوړل پکار و، روان و چي پريوه
 دکان ئې سترگي ولگېدلې چي پر ليکلي وو؛

(بمبې برياني، في پليټ دس روپے)

زړه ئې خوشحاله شو، روح ئې تازه شو. چي دکان
 ته ورنزدې شونو د برياني خوړ بوی ئې د سپر مودلاري و
 مغزو ته ولاړی. زړور غی په دکان کي پريوه چوکی

ڪرمه ڪلي
ڪنڀنستي. يولس ڪلن ماشوم ورته راغي او ورته ئي
ووئيل؛

سنگل يا ڏيل؟

ده زرد لسو روپو نوٽ ورته ونيو، هغه چي د
ده د لاسه نوٽ و اخستو نو نوٽ د ده د لاس په خولو
لوند شوي و. ده ته ئي په تريو تندي و ڪتل او ورته ئي
ووئيل چي؛

يه نهين چلتا.

دغه لرم، ڊپروڊي يم.
ماشوم ٻيڙه وگرڇي او ناره ئي ڪره.

ايڪ سنگل.

لسات وروسته ئي د اوبو ڊڪ جگ او يو
گلاس راوڙو ده په مخ کي ئي پرتيبل ڪڀنودو. ده زر
گلاس د اوبو نه ڊڪ ڪڙو او په يوه ساه ئي گلاس تش
ڪڙو، بيا ئي بل گلاس ڊڪ ڪڙو او هغه ئي په يوه ساه
تش ڪڙو.

لس ڪلن ماشوم راغي د ده و مخ ته ئي د برياني
پليٽ ڪڀنودو چي ورسره دوي چمچي وي. ده فڪر
او ڪڙو چي دا يوه خود خوراڪ چمچه ده نو دا بله بيا
چي غابونه لري د خه د پاره ده؟

ڪرمه ڪلي
زڙڪي عليخېل
غربت او فاقو دې حائي ته رسولي و چي د خانه
سره به لگيا و خبري به ئي ڪولي. دل سوچ ڪولو
وروسته ئي ماشوم ته ڀڄ ڪرو، هغه راغي

جي اور ڪيا چا پيئي؟

يوه پوئستنه ڪوم. دا يوه چمچه خود خوراک ده
او دا بله غائب لرونڪي چمچه د خه د پاره ده؟

يه گوشت ڪيلئي هه.

گوشت؟

ها جي.

ڪوم دي گوشت؟

برياني مي هه.

ده زرد خوراک چمچه راوا خسته او په برياني
ڪي ئي وو هله. لاندي يوه ٻيخي وره د چرگ غاره
پڪبني پرته وه. ده چي ورته وڪتل نود خانه سره ئي
وخنڊل او دي چمچو ته گوياشو.

هائي چمچو! تاسو هم خموره د ڪاري است. چي
قد مو غتوي نو په لوي دېگ ڪي ڪارور ڪوي. چي قد
مو برابر وي نو په ڪوچني دېگ ڪبني. چي قد مو وور
وي نود خوراک د پاره ياست. چي قد مو زما غوندي
ٻيخي ڪوچني وي نود چائي په لڙلو ڪي ڪارور ڪوي.

ڪرمه ڪلي
زړي ڪي عليخېل
تاسو هم عجيبه ياست، اواره چمچه، غاڻن داره چمچه،
جالي داره چمچه، واه، عجيبه نومونه اورنگونه لري.
په ڪور ڪي پيا د زنانو په لاس ڪي او د نرانو پرسرو د يو
لوی هتیهار په توگه استعمالېږي. زما خو هېري
سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لري. د هر شتمن
په څنگ ڪي ياست، د افسرانو په څنگ ڪښي، د
ملايانو په څنگ ڪښي، د سياسي ليدرانو په څنگ
ڪښي، واه چمچو واه. لکه څنگه چي هغه منشي د هندو
سپته په څنگ ڪي چمچه و.
اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لگيا و،
چمچه ئي راواخسته او په برياني ئي د نس دوزخ ډکول
پېل ڪړو.

ګرمه ګلۍ

زړګۍ عليځېدل

ګمان

د هغې د سترګو مخته کرار کرار تیاره
خورېده..... پنبوئې کار پرې ایښی ؤ..... وړې
سترګي..... ګول غنم رنګې څهره ئې مړاوي
کېدله..... د حسيني حسن وار په وار پيکه کېدی.
وينه..... تکه سره وينه..... خنډه وينه.....
کومه چي د هغې د مړوند څخه بتدريج روانه بهېدله،
په وجه پر هغې کمزوري خوره کېږي وه. زړه ئې
ډوبېدی..... د نبض رفتار ئې وار په وار کمېدی.....
د کوټې د دروازې ګنډي کومه چي له دننه څخه بنده
وه..... ته ئې ډېر په مايوسۍ کتل..... د کور ټول
وګړي په خپلو خپلو کوټو کې داسي ننوتې وو.....
لکه موږګان چي د پيشو د وېري په خپلو سوږو کې پټ
شوي وي.

د حسيني د لاس نبض پرې شوی ؤ..... هغې د
خپل ژوند وروستی ساهوي اخستلې..... ساه ئې وار
په وار تنګېدله.... او داسي تنګېدله ته به وائې چي يو
چا د ستوني نه نيولې ده.

د شپې يوولس بجې وې..... د کور ټول وګړي
خپلو کوټو ته د ویدېدو د پاره تللي وو. پنځوینست کلنه

گرمه گلی، زړگی علیخېل
غنم رنگې حسینې کومه چي یوه ډېره هوښیاره او نیکه
انجلی، وه خپلي انا ته دوا ورکړه او خپلي کوټې ته راغله.
څنگه چي ئې د کوټې دروازې دننه څخه گنډي کړه او د
خپل پلنگ خواته راوگرځېده ناڅاپه دهغې پښه دیو
لوی شي سره ولگېده او دا ولاړه پر مخامخ پرته د شیشو
پر گلا دنی، ونښته چي له کبله ئې بد بختانه د لاس نبض
پرې شو.

لومړی خو هغې فکر وکړی چي دومره خوږ نه
دی، معمولي پرې دی، لاکن کرار کرار د ویني د زیات
بېدللو په وجه د دې پر سترگو تیاره خوره شوه..... ژبه
ئې گونگه شوه..... پښو ئې بالکل کار پرېښودی.....
دا پوه شوه چي د دې آخري وخت راغی..... دې په زړه
زړه کي ووئیل چي

"خلگ به وائي چي حسيني خودکشي کړې ده....
زما د جنازې لمونځ به هم د وخت ملایان نه ورکوي.... پر ما
به قسما قسم فتوې لگېږي.... زما مور او پلار به له شرمه
چاته مخ نه شي ښکاره کوی.... زما وروڼه به د خلگو
پېغورونه اوري..... زما ورېندار گاني به په خپل پلرگنۍ
کي پر ما خبري جوړوي.... لاکن زما خدايه! ته ښه خبر ئې
چي ما خودکشي نه ده کړې". دا ئې په زړه کي ووئیل، کلمه
ئې تېره کړه او سترگي ئې پټي کړې.

زیرگی علیخېل

ګرمه ګلی

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بیا حاصل شي
نو هغه ته موږ عشق وئیلی شو که نه؟
ریاض چي یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم
یافته، جګ نری، د مور او پلار د سترگو تور او د پنځو
وروڼو تر ټولو کشرنازولی وروړؤ. یوه خور ئې
درلوده چي هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته واده
کړې وه.

کله چي ریاض د څوارلسم ډګری تر لاسه کړه نو
په یوې پراوئوټ کمپنۍ کي فیله آفسر ولګېدی.
خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقۍ په څواروان
ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري
غوندي ښکلي سیمه کي د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د
خوا لېږل کېدی.

کمپنۍ چي وکتل چي ریاض ډېر محنتي او
قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (مالیات) آفسر
پر چوکۍ کښېښوی. د ټولي کمپنۍ کهاته د ده په لاس
کي وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په
ورځ ترقي کوله.

کرمه گلی. زړه کی علیخېل

یوه ورځ د کمپنۍ جی، اېم (جنرل منېجر) دی خپل دو ترته راوغښتی، ده ته ووئیل چي "نن نن به تاسو لاهور ته روانېږئ، دا ستاسو ټکټ دی، هلته په لاهور کي ستاسو د استوگنې په یو ډېر ښه هوټل کي بند وېست شوی دی، سبا ستاسو د مسټرانور سره ما میتنگ فکس کړی دی، هادا فائل واخله، اوس اوس به ئې سټډي کړې، په دې فائل کي هغه ټول ډیټېل دي چي د کوم به تاسو په میتنگ کي ډسکس کول وي".

"ضرور سر، تاسو به فکره شئ". ریاض فائل او لفافه ځني واخستله او خپل کین ته ځني روان شو.

ماز دیگر ریاض د کوټي ائیرپورټ ته د دو ترپه گاډۍ کي ولاړی. په جهاز کي کښېنستی او د دوو ساعتو سفر کولو وروسته لاهور ته ورسېدی. گاډۍ تیاره ورته راغلې وه، دی ئې سیدها خپل ټاکلي هوټل ته ورسوی. هلته خپلي کمرې ته ولاړی. دلې آرام کولو وروسته ئې کمرې ته ډوډۍ راوغښتله. د ډوډۍ خوړلو وروسته ئې د میتنگ فائل راواخستی، ښه ئې سټډي کړی. گهرې ته چي ئې وکتلې نو د شپې یوه بجه شوې وه. فائل ئې د څنگ پر ټیبل کښېښووی او ویده شو.

ڪمره ڪلي زړي ڪي عليخېل

سهار چي را پورته شونو ئي خان تيار ڪري.
 ناشته ئي په خپله ڪمره کي وکړه او د ميتنگ په خوا
 روان شو. د ميتنگ خاي هوټل ته نږدې ؤ. د پرون
 ماخوستن گاډي ورته راغلي وه. دى ئي د ميتنگ
 خاي ته ورسوي. نيمه ورځ ئي په ميتنگ کي تېره کړه.
 ميتنگ ئي بڼه کامياب شو. د هغه خاي چي را ووتى نو
 ئي په فکر کي د يوه ملگري دا خبري راغلي چي لاهور
 د حسن بنار دى. په لاهور کي حسن پرېمانه دى. چي څه
 دي زړه غواړي هغه پيدا کړي په کښي. د بنائستو او
 تنکيو انجونو کمي نشته. ډېرو خلگو دا تنکي غوټي
 حاصل کړي دي او خپل ټول ژوند ئي ورسره تړلى دى.
 ډېرو خلگو بيا په لږو پيسو صرف د سات تېري د پاره د
 دې تنکيو غوټيو خوند اخستى دى.

رياض اول ځل لاهور ته راغلى ؤ. د حسن وليدلو
 ته لېواله شو. زړه ئي وغوښت چي د سات تېري د پاره نه
 بلکې که دي د ژوند ملگرتيا د پاره د حسن په بازار کي
 يوه حسينه تر لاسه کړه نو به دي ژوند هوساشي.

په گاډي کي کښېنستى، د گاډي ډرائيور ته
 ئي ووييل چي "مينار پاکستان ته درځه". هغه هم دى
 مينار پاکستان ته بوتلى. هلته د مينار پاکستان په سبزه
 زار کي وگرځېدى. هيڅ يو داسي حسن ئي په نظر نه شو

گرمه گلی
چي دده د زړه تسکين ئې کړې وای. بیا راغی پریو
بینچ کښېنستی. دلاري په آبله خوا مخامخ پریښچ یوه
ښځه ناسته وه. د ریاض چي په کي پام شو نو ښځه ورته
لږ غوندي پریشانه ښکاره شوه. چي ښه په غور ئې
ورته وکتل نو په خهره کي ئې سترگي ښخي شوې. ډېره
ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توري
سترگي، تک تور وېښتان، تک سره لاکن لږ پڼه
شونډان. ریاض د دې ښځي په حسن کي لاهو شو،
ولاړی ورباندي عاشق شو. ریاض د ښځي په حسن کي
لاهو و چي د ښځي هم په ریاض کي پام شونو د لږ
ساعت وروسته د خپل بینچ خځه را ولاړه شوه او د
ریاض د بینچ په خوا را روانه شوه.
کله چي دا را روانه وه نو ریاض د دې په تگ او
وجود کي پام شو. په یو داسي انداز کي را روانه وه چي
د سړي د وجود ټول وېښتان ورته جگ درېدل. په ډېر
نزاکت، په سرو شونډو مسکۍ راغله د ریاض په څنگ
کي پریښچ کښېنسته.
"اسلام علیکم" چي څنگه کښېنسته نو ئې ریاض ته
سلام وکړو.
"وعلیکم" ریاض په حیرانۍ کي نیم جواب ورکړو.

ڪرمه ڪلي زري ڪي عليخېل

"ما چي ڪله تہ وليدلې نوپه اول نظر ڪي
درباندي عاشق شوم. ستا تر راتگ پوري ما تہ په خپل
تصور ڪي حاصله ڪړې هم وې، ما تہ خپله دنيا هم
گرځولې وې، ما ستا رنگه بنائسته چرته په ژوند هم نه
وه ليدلې، واه، د قدرت خومره بنائسته تخليق ئې. خو
افسوس چي تا څو ڪ نه شي حاصلولای. ستا سره عشق
لا حاصل عشق دی. زه شايد د دنيا واحد کس یم چي د
لږو ساعتو د پاره ستا رښتونی عاشق شوم. لاکن زه
دعا کوم چي زما رنگه دي بل څو ڪ دا ستا په شان
بنائست باندي عاشق نه شي."

"وه کيؤ؟" بنځي په حيرانتيا کي ځني وپوښتل.

"زما په خيال چي په پښتو پوهېږي؟"

"هاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانوں سے ہے"

بنځي په جواب کي راته ووئيل.

"اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" بنځي وپوښتل.

"هغه په دې چي تہ په بني آدم کي لا حاصل بشر
ئې. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکين خو بخښلی
شي، لاکن و نرته خپل ټول ژوند او وراثت نه شي
ورکولای."

گرمه گلي

زړگي عليځېدل

لوېته

شاله چي څنگه د دلبر و د کان ته ننوته نو د دلبر
 پر مخ د خوشحالي وړانگې ښکاره شوې. شاله راغله
 په دکان کي پريوه پرته چوکۍ کښېنسته. پنځوېنست
 کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسي چي هر
 څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مټين ؤ،
 خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ
 ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکري ئې په سر ؤ خونيم، ښځ
 ښځ ئې دلبر ته کتل چي دا وخت و دوو ښځو ته ئې
 کپړې (رختونه) ور ښکاره کول. تر اوسه شاله هيڅ يوه
 خبره نه وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته
 دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په
 يوه کڅوڼه کي واچولې او ښځي د دکان نه ووتې. شاله
 زړه ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پريښچ
 کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنگ کي
 کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چي د شاله د وږې سره
 ئې وږه لگېدله. شاله لږ وڅکېدله. "دا دومره ورځي
 چېري وې ظالمي، خوپه انتظار انتظار دي ويلي کړم".
 دلبر ورته په مينه او گيله منه لهجه کي ووئيل.
 "زه هم دغه غواړم چي زما په انتظار کي ويلي
 شې". شاله هم په نخرو کي ورته ووئيلې.

گرمه گلي
زړگي عليخېل
"ستا خوبه ده، خپل عاشق بڼه کړوه، ته
زوروره ئې، ته د هرڅه کولو اختيار لرې". دلبرپه
جواب کي ورته ووييل.
"په را روانه جمعه زما د ورو واده دی، يوې
دوې بڼې ډکي جوړې را ښکاره کړه".
دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې
کپړې را واخستې چې بېخي ښائستې او گرانې
معلومې دي.
"دا خو ډېرې ښائستې جوړې دي، په څو
دي؟". شاله پر کپړو لاس تېر کړی او ځني وې پوښتل.
"ستا د پاره دا قيمت نه لري، تر تا جا را دا
جوړې". دلبرپه جواب کي ورته ووييل، د شاله فکرپه
جوړو کي و خود دلبر سترگي او فکر د شاله په وجود
کي و. شاله غلې وه، دلبر پوه شو چې گوانن دي کار
جوړ دي، راځه يو وار ئې ښکله کړه.
"شاله! نن خومي ارمان را پوره کړه"
"کوم ارمان؟"
دلبر راغی په څنگ کي بيا ورته کښېنستی،
وږه ئې د شاله د وږې سره لگېدله، شاله خاص باک نه
په کي ووهی، "يو وار دي ښکلول غواړم". دلبرپه
داسي انداز کي ورته ووييل چې شاله لږ وږه شوه زر

گرمه کلي
زړگي عليخېل
لږ ځني لږي شوه. "دلته؟... يا دلته نه.... بلکې اوس
نه، بل وخت."
"بيا کله؟... هر وخت مي لکه کټو پړاور
خوټکوې."
دلږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووييل "د
واده په ورځ."
"قول دی... بيا خوبه انکار نه کوي؟" دلبر
ځني وپوښتل.
"زه ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او
دلته نه." شاله په جواب کي ورته ووييل.
"نو بيا چري به سره وينو؟" دلبر زر ځني
وپوښتل او په داسي انداز کي ئې ځني وپوښتل لکه
سم د لاسه دي سبا جمعه شي.
"د واده په ورځ کله چي دوی پړورا (جنج) ولاړ
شي نو به زه دلته راشم، بيا چي چري ستا خوبه وه هلته
به ولاړ شو خو صرف د دوو گهټو د پاره." شاله په
مسکي کي جواب ورکړ او د تلو د پاره ولاړه شوه.
دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامې ئې ورته په يوه کڅوڼه
کي واچولې او رخصت ئې کړه.
د جمعي ورځ شوه.... ماسپښين ورا تياره
شوه.... شاله د ناخوبي او ستړيا بهانه وکړه په ورا کي

ڪرمه ڪلي. زري ڪي عليخېل
د تلو خنجه پاته شوه.... خنجه چي ورا ولاړه نو شاله زر
زرتكري په سر ڪړي، د كوره ووتنه او نږدې د بنځود
جامو مار ڪي ته ولاړه. دلبر ورته په انتظار و.....
خنجه چي شاله دكان ته راغله نو دلبر په گيله منه لهجه
كي ځني وپوښتل. "خومره ځنډ دي وکړو؟"
"ورا وځنډېله، زه ځوله وخته لاتياره وم."
جواب ئې ورکړ او راغله پريوه چو ڪي کښېنسته.
"د کښېنستو وخت نه لرو، ځه چي ځو." دلبر
ورته په ولاړه ولاړه ووئيل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.
"چېري ځو؟"
"ما ديوه ملگري خنجه گاډۍ راوستلې ده، ځو
چکرو هو بېرته زر راځو."
"داسي نه چي ناوخته شي؟"
"نه ناوخته کېږي، زر راځو، ته درځه." دلبر د
تاذيلي په انداز کي ورته ووئيل.
"خو دلې به مجلس وکړو، د دباندې تلو څه
ضرورت دی؟". شاله ورته ووئيل.
"تاله ما سره قول کړی و، اوس گوره بې قولې
مه کوه". دلبر په گيله منه لهجه کي ورته ووئيل.
شاله لږ سوچ وکړو، بيا ئې يوه سره اسوېلي
وکړه او ولاړه شوه "درځه، خو گوره زربه راځو."

گر مه گلی زړگی علیخېل
دلبر هم خوشحاله شو، د خُلي نه ئې ووتل
"خود، خود، ستا حکم په سر سترگو."
شاله ته ئې ووئيل چي "ته اول درووزه، د
مارکيت دباندې يوه سپينه گاډۍ ولاړه ده، دهغې سره
و درېږه، زه دکان بندوم درېسې درځم."
شاله هم "سمه ده" ورته ووئيل، مخ ئې په
ټکري کي بڼه پټ کړې او ووتله ولاړه د مارکيت
دباندي د يوې سپيني گاډۍ سره ودرېده. لږ ساعت
پس دلبر هم راغی. دواړه په گاډۍ کي کښېنستل. شاله
د دلبر سره څنگ کي مخ سيت کي کښېنسته. دواړو د
ميني درازو نياز خبري کولې. لږ ساعت پس گاډۍ د
په يوه سرمايه داره علاقه کي د يوې بنگلې مخته
و درېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کي وپوښتل. "دا
موږ چيري راغلو، دا د چا کور دی؟"
"دا مي د يوه ملگري کور دی، هغه اسلام آباد
ته تللی دی، بنگله ئې خالي ده چا بي ئې ماته را کړې
ده." دلبر د دې جواب سره د گاډۍ نه شپوه شو. د جيب
نه ئې چا بي را وايستله او د بنگلې دروازه ئې په
خلاصه کړه. بېرته راغی گاډۍ ئې نښاسله. د گاډۍ نه
شپوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا
هغسي په گاډۍ کي لږ فکر منده ناسته وه. دلبر راغی د

ڪرمه ڪلي. زڙڪي عليخېل
 شاله د خواد گهاڙي، دروازه ئي خلاصه ڪرہ "بي غمه
 راءه، شوڪ نشته، صرف ما او تايو." دواڙه دننه
 ولاړل، په ټي وي لانچ کي پريوه صوفه سره کښېستل،
 شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوه شو چي شاله
 خوفزده ده نو ئي زرد چاي او جوس پوښتنه وکړه. شاله
 د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي
 (کيچن) خواته ولاړي. شاله غټ ټکري له ځانه لږي
 کړو او په غاږه کي ئي پروت نري ټکري ئي په سر کړو.
 په نوي جامو کي ډېره زياته بنائسته ښکارېده. هسي
 هم ډېره بنائسته وه. دلبر هم د دوو گلاسونو جوسانو
 سره راغی. څنگه چي ئي پر شاله سترگي ولگېدې نو
 ئي د بدن ټول وېښتان جگ جگ ودرېدل. وي وئيل
 "شاله ته په دې جامو کي ډېره بنائسته ښکاري."
 "د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د
 دلبر د تحفې تعريف وکړو. "دا جوسان دي له کومه
 کړو؟" شاله د جوس گلاس د دلبر څخه ونيوی او ځني
 وي پوښتل.
 "ملگري مي راته وئيلي وو چي فريج د هر څه
 خورا کي او څښاکي شيانو څخه ډک دی."
 "شاله!"
 "هن"

ګرمه ګلی زړګی علیخېل

"خپل قول خودي په یاد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانه انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چي وږه ئې د شاله د وږې سره جنګېدله. شاله هم د جوس یو غوړپ (ګوټ) وکړو. دلبر ښځه ښځه مخ ته کتل، یو لاس ئې د شاله په غاړه کي ورواچوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس ؤ. شاله د جوس بل غوړپ هم وکړو. داسي ئې نیم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه یو غوړپ جوس هم نه ؤ څښلی. دلبرو شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پرسرو نړیو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود ډهیله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې یو نادیده حرارت پیدا کړو. دا عمل خو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي یو د بل سره پېوست شوې، د دلبر لاس د شاله پرسینو وموښتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوښتي وې به یو وار بندي او بیا خلاصی شوې.

د دلبر حال اوس داسي ؤ چي بالکل د تینګېدو وتلی ؤ. نرینه شهوت ئې په واک کي نه ؤ. د دواړو شونډي او وجودونه یو د بل سره پېوست وو. شاله

ګرمه ګلی. زړګی علیخېل
 اوس په خپل سود کې نه وه، هغه مکمله د دلبړ په غېږ
 کې لکه یوه لوبته پرته وه. د دلبړ لاسونه او شونډې
 دواړه د شاله د وجود په مېنلو او ځېښلو کې پوره پوره
 سرګرم عمل وو. حتی چې کوم ارمان د دلبړو هغه پوره
 شو، د خولو ډک پکې یوې خواته پر صوفه پرېوتی،
 پورته ئې چت ته رږ ډک تل او غټې غټې ساهوي ئې
 اخستې. د ده ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولي
 چې شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه.
 هغه یوه لوبته وه چې دا وخت د لبر د لوبو تسکین ئې
 کاوې. کله چې د دلبړ شهوت بڼه سوړ شو نو شاله ئې
 وښوروله، هغې ته ئې ږغونه وکړل لکن د شاله د ځلې
 هیڅ ږغ نه راوتو، دلبړ پوه شو چې په شربت کې رانه د
 نشې دوازیاته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کې
 راشي. لکن هغه لږ ساعت تر نیمې شپې ورسېدی.
 دلبړ ډېرې هڅې وکړې چې شاله په سود کې راولي، خو
 شاله په سود کې نه راغله، هغه به ولي په سود کې
 راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د یوې لوبتي
 په شان چې نه خنډېدی شي، نه ژړېدی شي، نه ږغېدی
 شي، نه اورېدی شي، نه ګرځېدی شي او نه کېښستی
 شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کې. هغه که هر
 څه باندي کوي کولای ئې شي.

ګرمه ګلی ږکي عليځېدل

دلبر پوه شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په يوه نتيجه نه رسېدې. په ډېره پرېشاني کي ئې پر ځان لعنتونه وئيل، خپل د سروېښتان ئې شکول خو هيڅ فائده ئې نه وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کي يو شيطاني خيال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د ګاډۍ په ډيکۍ کي واچوی، و بنگلې ته نږدې د غره په خوا ئې ګاډۍ روانه کړه. هلته ئې په يوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاډيله دهغه ځای نه د ښار نما خپلي علاقې خواته راغی.

څو ورځي تېري شوې، د يوه شپانه په اطلاع د شاله وروڼو د پوليس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وينو لږلي شلېدلي جامې او سيندل وموندل. ټول وجود ئې د غرو ګيدرانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نه ؤ پاته. د جامو او سيندلو په مدد سره د کور خلګو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هلوڼه ئې په يوه بوجۍ کي واچول را ئې وړل کلي ته. بيا ئې د کلي په هديره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي ترډېرو ورځو د ښځوله خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلي

ڪرمه ڪلي
زړي ڪي عليخېل
خوري وي، خلگ تلل راتلل، دعاگاني پسي ڪڍي،
خوانان لگيا وو دعا ته راغلو خلگو خدمتونه ئي ڪول،
دلبرهم لگيا ووراغلو خلگو ته ئي يخ يخ شربت
ورڪولو او د خلگو تنده ئي ورماتوله.

ګرمه ګلي

زړګۍ عليځېدل

نځېنه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمی په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. ګڼې دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمی له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه د هغې ټوله پښه ستر پايه پر سپدلې او تکه شنه او بنتې وه. حالانکې په سر سر کې د ايو معمولي زخم ؤ. داسي زخمونه اکثره زر جوړ شي او دا غټې هم ولاړ شي. لاکن د شمی بدبختي وه که د هغې د شوګر ناروغي وه چي معمولي زخم ئې په یو نه جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چي د شمی خاوند ؤ نه پوهېدی چي دا زخم د شمی پر غړي څنګه جوړ شو. دوی له کوټي څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمی د علاج د پاره راغلي وو. د کوټي ډاکټرانو و شمی ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمی چي د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د واده پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنگې او د جګ قد خاونده ښځه وه. یو زوی لس کلن، دوې لوڼي اته او شپږ کلني ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

کرمه گلی. زړگی علیخېل
 و. دلاری ډرائیور و نو پر کور به ډېر کم و. په دوو هفتو کې به
 یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځې د ملک په
 بېلابېلو سیمو کې به ئې د مسافری شپې سبا کولې.
 د خان اکبریو ځوان، جره، دېرش کلن ګاونډی لطیف
 چې د خان اکبر په غیر موجودګۍ کې دده د کور د دباندې
 ضروریات به ئې ورپوره کول، د شمی سره ئې ښه ناسته
 پاسته جوړه کړې وه. ښه سرکاري نوکري ئې درلوده، ښې
 پیسې ورسره وې، هر وخت به ښه تیار ګرځېدی. لطیف د خان
 اکبر په مخ کې کوچنی رالوی شوی و، پر لطیف ئې ډېر
 اعتماد او باور و، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.
 شمی چې له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړه زړه کې
 په شدت سره مینه درلوده او په ځله ئې ورته نه شو وئیلای
 یوه ورځ چې خان اکبر په مسافری تللی و لطیف د حال احوال
 د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي
 وو، شمی په کور کې یوازي وه، داسې نه چې دا د لطیف اول
 ځل و چې شمی په کور کې یوازي وي او دی دي راشي. خو
 نن شمی ورته ځان ښه سینګار کړی و، لطیف ئې په خپله
 کوټه کې پر پلنګ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کې
 کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو
 سم نه پوهېدی او لږ وار خطا غوندي و لاکن لږ ساعت
 وروسته ئې سر خلاص شو چې د شمی څه اراده ده. شمی

گرمه گلی زړګۍ علیځېدل

ورته د خپلي مینې اظهار وکړی او لطیف هم د خپل هوس د سرپدود پاره "هو" وکړه.

لطیف جره ځوان، وینه ئې توده او شمی تجربه کاره. دواړه په مینه کې دومره غرق ول چې شمی خپل ټول وجود و لطیف ته ور سپارلی ؤ او لطیف د شمی د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق گڼلی ؤ. لطیف د تندي ځوانۍ په جوش کې د شمی پر چاغ او لوخ غړي ځله کښېوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولگوى چې د شمی د ځلې نه د درد د شدت په وجه یوه داسې چغه ووته لکه یو څوک چې بل کس په چاره ووهي.

شمی لطیف یوې خواته پوري وهی، کښېسته او خپل غړي ته ئې په ځیر وکتل، پر غړي ئې د وینو د شاخکي په شان تک سره، د غاښو نشانونه ول، شمی په گیله منه او ژړغوني انداز کې لطیف ته وویل. "ولي ظالمه! داسې څوک کوي؟"

لطیف په مسکي کې ورته جواب ورکړو چې "دازما د مینې نڅېنه ده، دا به تر مرگه ستا پر غړي وي." په دا بله ورځ د شمی د پښې د پرېکولو نېټه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمی پور پرېکړی او د لطیف د مینې نڅېنه ئې د تل د پاره د ځان سره گورت یووړه.

زړګۍ عليځېدل

ګرمه ګلۍ

ويلن

ما چي دهغه سترګي وليدلې نو وډار شوم.
تکي سرې، پر سپېدلي، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان
ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د ګهړۍ پر ځای
رنگارنگ سپنسي راتاؤ کړي وو، يوه پانچه (پاڅه)
ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، څادر لږ په وږه او زيات
په ځمکه پروت، سګريټ په لاس کښي، د ګرېوان تنۍ
ئې خلاصې، په غاړه کي ئې لاکټان ځورند، بيره سينه،
په غوږ کي ئې د لمر ګل ټومبلی زما مخي ته راغی لکه
دی چي د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څه کوي؟" دې شوده رانه په
داسي انداز کي پوښتنه وکړه لکه، ته وائي دی به د
پښتو فلمانو هيرو وي.

"زه دلته د يو ملګري کورته روان یم." ما ورته ښه په
شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"څه چي بيا دي دلته ونه وينم، ګنې
"هاهاهاهاهاها." د لاس د ګوتو نه ئې توپنکچه
جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خدا
ئې راته ووئيل، ناڅاپه ئې په يو ډېر ښکلي کم عمر
هک سترګي ولګېدې، ماته ئې ووئيل چي "زما

گرمه گلی
زږکي عليځېدل
کو کور اغي گني نن به ته راڅخه ژوندی نه وای تللی،
هاهاهاهاها "دائې ووئیل او دهغه بڼکلي کم عمر
هلک په خواروان شو.

زه هم د ملگري کورته روان شوم او د خان سره
مي فکر وکړو چي دا بيا څه بلاؤ؟ دا څنگه حرکت ئې
وکړو. خو خير، زه د گل خان کورته ورسېدم هغه سره
مي عليک سليک وکړو او ورسره په جبره کي
کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته ياد شو چي
تاخو يو هيرويه لاره ليدلې ؤ.

"ياره گل خانه! دلته په لاره کي مي يو ځوان
وليدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو
هيرو، ويلن) جوړ کړی ؤ. ماته ئې وئيل چي چپري
ځي؟ ما جواب ورکړو چي د ملگري کورته. نو په بڼه
بارعب انداز کي ئې راته ووئيل چي ځه، بيا دي دلته
ونه وينم، خداي دي دهغه تنکي بڼکلي هلک سره بڼه
وکړي، که هغه هلته نه وای بڼکاره شوای نو خداي خبر
چي دي ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چي خبره پوره کوله نو گل خان په کړس
وخنډل، زه ئې حيران کړم چي دا ولي خاندی؟ خو بېرته
ئې زر د ځلې او د څهرې نه خدا او د خدا آثار داسي
ورک شول لکه د کوچ نه چي وپښته وباسي.

کرمه گلی زړگی علیخېل
"یاره زړگیه! دا هیرونه دی، خود هیرو گیری په وجه
ئې خپله مور مړه کړه.
"مور مړه کړه؟" زه ئې هک پک حیران کړم.
"هو، مور".
"څنگه؟"

"هغه داسي چي دې ځوان د پښتو فلمونه ډېر
کتل، بیا یو ورځ ده یو داسي فلم اوکتو چي په هغه کي
هیرو خپله مور مړه کړي. دا خبره وه چي دا ځوان کله
کورته راغی نو مور ئې کتغ نه و پخ کړی، پخو و به ئې
څنگه؟ د پیسو درک نه و، ځوان زوی ئې ټوله ورځ په
سینما گانو کي ورک و، بنکلو تنکیو هلکوانو پسې به
ټوله ورځ گرځېدو. خبره دومره وه چي دې ځوان دوه
ډزه (مرمۍ) خپله مور وویشته. څو ورځي ورک و، خو
بیا بېرته را پیدا شو، خپل او خپلوان هیڅ نه ورته وائي.
اوس ئې دماغ کار نه کوي، که کوي نو صرف داسي
چي دی هیرو دی او هریو انسان ورته ویلن بنکاري.
چېرته چي یو بنکلی هلک وویني نو ورپسې شي. د
کلي د ماشومانو بڼه سات په تېر دی".

گل خان چي دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول
وېښتان مي جگ ودرېدل، ما ورته وئیل چي "دا خو
هیرونه دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

گرمه گلی
زیرگی علیخېل
واياست نو دا تاسو دهغې سپين سري سره بد کوئ
کومه چي دده غوندي بې غيرت انسان د لاسه له دې
دنیا نه ولاړه.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library